

Idees

TV3 i els valencians

Agustí Colomines

En la terminologia UNESCO, reclamar la protecció dels béns culturals no té cap connotació comercial. Significa, en tot cas, que es demana als estats que facin el que calgui per preservar-los, salvaguardar-los i potenciar-los respectant els drets humans i les llibertats fonamentals. En fi, que defensar la diversitat cultural es converteix, així, “en un imperatiu ètic, inseparable del respecte per la dignitat humana”. Això és el que diu la nova *Convenció sobre la protecció i la promoció de la diversitat de les expressions culturals*, que va entrar en vigor el passat 18 de març, tres mesos després, com és preceptiu en la normativa UNESCO, de la seva ratificació per trenta estats, entre els quals hi ha l'espanyol i Andorra.

Ara, doncs, que Espanya ha ratificat una Convenció que té una càrrega inequívocament identitària, ja que els béns i els serveis culturals “són portadors d'identitats, valors i significats i, per tant, no s'han de tractar com si tinguessin tan sols un valor comercial”, resulta absurd el que passa amb TV3 al País Valencià. O amb Canal 9 a Catalunya. Posar barreres a les emissions televisives en un món globalitzat com l'actual és absurd i només reflecteix una mentalitat premoderna o, el que és pitjor, una actitud culturívica. Que aquesta manera d'entendre el món fos la característica dels reaccionaris, ja hi estàvem acostumats, però que també ho fos dels autoqualificats de progressistes, costa d'empassar.

“Posar barreres a les emissions televisives és absurd”

I és que l'amenaça a la diversitat cultural que cada vegada és més evident al País Valencià va començar amb l'estratègia de l'aleshores ministre d'Indústria, l'actual president de la Generalitat de Catalunya, de traslladar al format digital les emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per cedir el senyal analògic que fins llavors tenia TV3 a La Sexta. Com ja comença a ser evident, aquesta decisió ha esdevingut, al capdavant, una trampa, i ha deixat a mans dels culturívics del PP valencià la continuïtat o no de les emissions de TV3. I a més, el nou ministre d'Indústria, un altre principatí a qui no li preocupa gens ni mica l'espai cultural del català, calla.

Aquesta actitud menfotista del senyor Clos és el que la Convenció de la UNESCO que s'acaba de ratificar intenta d'impedir. L'article 9 assenyala, literalment, que les parts contractants “han de lliurar a la UNESCO informes apropiats cada quatre anys sobre les mesures que hagin pres destinades a protegir i promoure la diversitat de les expressions culturals en els seus territoris i a escala internacional”. Fem-los la vida impossible, doncs, i reclamem-los què fan per la llengua catalana a tots els territoris on es parla.

Poder financer català

Ramon Tremosa

Catalunya no té poder polític sobre els grans temes importants, i una de les proves més feaents d'aquesta evidència la proporciona el recent debat sobre els aeroports catalans: la Generalitat només serà “escoltada”, però en cap cas tindrà la darrera paraula sobre l'adjudicació de la nova terminal del Prat. I dels futurs traspessos o consorcis de gestió dels aeroports, l'actual manca de concrecions del PSC és presagi, com va passar amb el finançament del nou Estatut, d'acceptació dòcil dels dictats dels alts funcionaris de Madrid. Parapetats darrere d'ens públics com AENA, l'Agència Tributària i ADIF, que han crescut espectacularment en els darrers anys, els bastions del centralisme modern de l'estat espanyol són avui més potents que mai.

Catalunya sí que disposa, en canvi, d'un poder financer molt important. Tot el grup empresarial que s'ha articulat al voltant de la Caixa de Pensions fa que Barcelona disposi de les seues d'algunes grans empreses. Cal reconèixer que, sense la determinació de La Caixa, aquestes seues ja faria anys que serien a Madrid. Si hagués prosperat l'opa de Gas Natural sobre Iberdrola de l'any 2003, una operació amb tota lògica empresarial del món i feta en clau de canvi energètic espanyol, avui a Barcelona hi hauria la seua d'una de les primeres multinacionals europees del sector. Aquesta operació, però, va ser avortada únicament per motius polítics, tal com va relatar en una magnífica sèrie d'articles al diari *El País* Andreu Missé, del 23 al 24 de juny del 2003. El recent fracàs del segon intent de Gas Natural, en aquest cas llançant l'opa sobre Endesa, ha revelat als dirigents de La Caixa que a Madrid no se'ls considera prou espanyols, tal com es planyia fa pocs mesos el president Fornesa en una entrevista a *La Vanguardia*, i que Espanya ja no és el mercat ple d'oportunitats per als catalans que des del segle XIX havia estat.

Els interessos del centralisme espanyol són més amenaçats avui per la fortalesa i les ambicions de les empreses catalanes que s'articulen al voltant de La Caixa que no pas pel joc de suma zero en què s'ha convertit la política catalana després de l'aprovació de l'Estatut. Per entendre'ns, fa més por Abertis quan reclama gestionar des del sector privat els aeroports catalans (i des de Barcelona) que no pas el president Montilla, si és que finalment decideix reclamar el traspàs dels aeroports del Prat a la Generalitat, o la seva gestió per mitjà d'un consorci, en el qual AENA ja ha dit ben clar que se'n vol reservar el 51% pel cap baix. Només cal veure la decidida campanya que ha estat fent *La Vanguardia* en les darreres sis setmanes, de denúncia del model centralitzat d'AENA, tot escalfant motors per a l'acte de l'IESE del dia 22 de març.

www.ramontremosa.com
Universitat de Barcelona